

dette Lovforslag, men at det kun var en Fortsættelse af Bestemmelserne fra 1805, er Forholdet jo det, at disse Bestemmelser har været saa vage, at man efter de faldne Udtalelser maa gaa ud fra, at de har kunnet omgaas, uden at vedkommende blev tiltalt derfor.

Hvad angaar § 4 i Lovforslaget om de sønderjydske Landsdele, synes den højtærede Minister at mene, at det ikke vilde være en Ulykke, om disse Bestemmelser fik tilbagevirkende Kraft i 10 Aar. Det forekommer mig dog, at noget saadant vilde være ganske urimeligt, da disse Landsdele overhovedet ikke hørte til Danmark for 10 Aar siden. Jeg synes derfor, at det vilde være urimeligt, om de nævnte Bestemmelser fik en saadan tilbagevirkende Kraft, og jeg haaber, at de ikke vil blive opretholdt under denne Form.

Mads Jensen (Aale): Det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Kloppenborg-Skrumsager) var misfornøjet med det Lovforslag, som angaar Skovene i de sønderjydske Landsdele. Derimod hørte man ikke noget til, at han havde noget at indvende imod det Forslag, som angaar Skovene i det gamle Land. Saa vidt jeg kan skønne, bygger disse to Forslag paa de samme Principper, og man kunde maaske nok finde Anledning til at sige, at der naturligvis maa være akkurat samme Bestemmelser i det nye Land som i det gamle. Det er blevet mig meddelt — jeg kunde ogsaa tænke mig, at det er rigtigt —, at de sønderjydske Skove har lidt meget under Krigen. Naar Skovene i det gamle Land har lidt meget under Krigen, kan man tænke sig, at Skovene i de sønderjydske Landsdele har lidt i endnu højere Grad. Derfor vil det være meget naturligt, at der træffes Foranstaltninger til at afhjælpe de Misbrug, som maaske har fundet Sted i de sønderjydske Skove. Under Hensyn hertil synes det, som jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet, at være ganske naturligt, at disse Lovforslag følges ad.

Maa jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at denne midlertidige Lov ikke vil blive anvendt i ret stor Udstrækning, fordi vi ikke vil møde ret mange Overtrædelser. Jeg tænker, at naar vi en Gang har faaet denne Lov, vil man rette sig efter den i al Almindelighed, men de enkelte, der overtræder denne saavel som andre Love, vil naturligvis blive ramt af Lovens Bestemmelser. At Overtrædelserne ikke bliver mange, vil jeg imidlertid haabe

og ogsaa tro, ligesom det skulde være Tilfældet i al Almindelighed med Overtrædelser af de vedtagne Love, skønt man i mange Tilfælde godt kunde bevise det modsatte. Men lad os haabe for denne Lovs Vedkommende, at der ikke kommer Overtrædelser, og at Loven ud fra dette Synspunkt ikke faar overordentlig stor Betydning. Jeg er meget glad ved den højtærede Landbrugsministers Udtalelser angaaende dette Forhold, idet Loven skal — det blev stærkt understreget af den højtærede Landbrugsminister — benyttes som et Tvangsmiddel til at forhindre den Rovdrift, der drives af enkelte Personer. Det var bedre, sagde den højtærede Minister, om vi kunde blive fri for denne Tvang, og at Frihed ogsaa kunde blive gældende paa dette Omraade, og det er naturligvis rigtigt. Men hvorfor har vi Love? Og hvorfor virker disse som Tvang? Ganske simpelt af den Grund, at det, der er Tvang for den enkelte, kan betyde, at der er Frihed for de mange. Jeg skønner, at den højtærede Landbrugsministers Udtalelser skulde forstaas saaledes, at her maa man først tage et Samfundshensyn, medens de enkelte Personer, som maaske kunde have Lyst til i alt for stor Udstrækning at hugge de Skove, de har Raadighed over, maa komme i anden Række.

Jeg er meget ked af, at den højtærede Minister ikke synes at kunne tage Hensyn til det efter min Mening beskedne Spørgsmaal, om der ikke kunde indrettes et forstmæssigt Tilsyn til at forebygge de, forhaabentlig ganske enkelte, Tilfælde, hvor man lader en Skov staa og ødelægge sig selv, ved at man ikke foretager den nødvendige Hugst i den. Den højtærede Minister sagde, at den enkelte her selv tager Tabet. Det er selvfølgelig rigtigt, at det gør han i første Række, men der er ogsaa en Samfundsinteresse, navnlig nu for Tiden, lige som der har været det i de foregaaende Aar. Selv om vi ikke faar saa stærkt Brug for Træ til Brænde, faar og har vi nu mindst lige saa meget Brug for Træ til Bygningstømmer som nogen Sinde. Skal vi have et forstmæssigt Tilsyn, maa det dog i hvert Tilfælde gælde overfor vore Fredskove, at hvor Tilsynet finder det rimeligt, at der foretages en Udtynding af Skovene, skulde det have Ret til at foreskrive det, idet den enkeltes Interesse maa komme i anden Række og Samfundets i første.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Overfor den sidste ærede Taler (Mads Jensen [Aale]), der fandt, at Staten skulde